

«НАША ШТОДЗЁННАЯ ПРАЦА — І ЁСЦЬ ЦАНА НЕЗАЛЕЖНАСЦІ»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.)

Заходнім элітам страшна, што заўтра іхнія народы выйдуць на вуліцы і скажуць канчатковае «не» неаліберальным каштоўнасцям. Яны ўжо там. Толькі нам праз іх СМІ не гавораць, супраць чаго ў Францыі, Бельгіі, іншых краінах змагаюцца звычайныя людзі. Яны змагаюцца, каб сказаць «не». Яны хочуць нармальна жыць... (Сказаць «не». — «Зв.») каштоўнасцям, якія дзеляць грамадства на касты, даюць прывілеі абраным, кідаюць народы ў амаральную, бездухоўную прорву ў пагоні за нажывай. Гэта ўсё іх.

Мацней за гэты страх — англасаксонская сквапнасць і прага заваёў, вядомая з найстаражытнейшых часоў. Прыродныя багацці і абшары ўсходнеславянскіх земляў да гэтага часу не даюць ім заснуць.

Вірус нянавісці да ўсяго славянскага перадаецца з пакалення ў пакаленне. Разам са словамі «раб» і «славянін», якія ў мовах ад англійскай і нямецкай да шведскай і французскай гучаць практычна ідэнтычна, аднолькава.

Нецярпімасць заходніх палітыкаў да нашых каштоўнасцяў, іх разлікі на нашы рэсурсы матэрыяльныя і чалавечыя — гэта выклікі. Выклікі нашай дзяржаўнасці і суверэнітэту. Думаю, вы гэта разумееце.

Мы сабраліся з нагоды Дня Незалежнасці напярэдадні ўсіх святочных мерапрыемстваў. Гэта дазваляе нам узняць у тым ліку несвяточныя тэмы і звярнуцца не толькі да нашых людзей.

Сітуацыю вы ведаеце. Мы знаходзімся ва ўмовах беспрэцэдэнта — у гісторыі чалавечтва ваенна-палітычнага крызісу сусветнага маштабу. Дыялог па яго ўрэгуляванні Захаду не патрэбны. Ім не патрэбен дыялог. Пакуль.

Ва Украіне і так усё развіваецца па іх сцэнарыі. Дзяржпераварот у 2014 годзе адбыўся, укладзены ў падрыхтоўку грошы адбіты. Рускіх у Данбасе пачалі забіваць — таксама па плане ў свой час. А тое, што адбываецца сёння, — проста падарунак усяму заходнеўрапейскаму істэблішменту.

Цяпер краіны Еўрасаюза, Злучаныя Штаты Амерыкі паскоранымі тэмпамі ўзбройваюць нашу суседку Польшчу. Такім чынам ствараецца яшчэ адзін ачаг напружанасці, ствараецца яшчэ адзін апорны пункт для агрэсіі самай агрэсіўнай краіны ў свеце і, на жаль, самай магутнай — Злучаных Штатаў Амерыкі. Гэта значыць, робяць з яе (Польшчы. — «Зв.») наступны пасля Украіны проксі-палігон у супрацьстаянні з намі, з Расіяй.

Польшкаму ўраду варта падумаць сваёй галавой. І перш за ўсё аб сваім народзе. Для Захаду палкі былі і застаюцца славянамі. А гэта — расходны матэрыял. Вучыце гісторыю, суседзі.

Найбліжэйшыя да нас краіны Балтыі проста дзівяць сваёй самагубнай упартасцю ў імкненні стаць ударным атрадам НАТА. Але ростам, відаць, не выйшлі. Пакуль ім адведзена роля падпывалаў і правакатараў.

Так, шаноўныя сябры гэта рэаліі. Але рэальнасць і ў тым,

што яны нашы суседзі. Там жывуць людзі, падобныя да нас. Таму, нягледзячы на вар'яцтва палітыкаў суседніх краін, мы абавязаны з імі жыць хаця б у «дрэнным міры».

Нашаму ўраду, Міністэрству замежных спраў трэба прапанаваць ім план добрасуседства і міру.

Мы чарговы раз працягваем вам руку міралюбнасці не таму, што спалохаліся вашых «палкоў» і «харугваў». Мэты іх нікчэмныя і планы вар'яцкія!

Як і ў гады Вялікай Айчыннай вайны, у здраднікаў і калабарацыяністаў не знайшлося такой колькасці душ, каб сфарміраваць з іх «вызваленчае войска».

У Вялікую Айчынную падобныя зборышчы выдаваліся за беларускіх партызан, якія ваююць з камуністычным рэжымам. Для іх гэта ўсё скончылася трагічна — трыбуналам і эшафотам. Для тых, хто схаваўся і каго схавалі за акіянам, — забыццём і няслэўем.

Калі нехта хоча паўтарыць — гэта іх выбар. Не самы разумны, улічваючы, як змяніўся расклад сіл.

Інтрыга ва ўсёй гэтай гісторыі толькі адна: ці ўсведамляюць заходнія палітыкі, што яны ўласнымі рукамі кладуць галаву Еўропы на ядзерную гільяціну? Яны сур'ёзна думаюць, што абыдзецца малой ахвярай? Не дай бог успыхне самая страшная ў гісторыі вайна, — не проста будзе горача ў Варшаве, Кіеве ці Вільнюсе. Знікнем мы, Еўропа як цывілізацыя. Ну ім жа гэта не трэба. Нам таксама.

Беларусь, Расія ў такім зыходзе катэгарычна не зацікаўлены.

Бо, па сутнасці, нават адрозніваючыся нацыянальнымі інтарэсамі, каштоўнасцямі, традыцыямі, мы, краіны Усходняй і Заходняй Еўропы — нашага агульнага дома, маглі б і павінны развівацца разам. Мы можам быць цікавыя і карысныя адна адной ва ўсіх сферах — эканамічнай, навуковай, адукацыйнай, культурнай.

У нас і праблем хапае. Але таксама агульных. Клімат мяняецца, мы ледзь не кожны год змагаемся за ўраджай. Цэлая куча энергетычных пытанняў, доступ да рэсурсаў, у тым ліку і працоўных. Дэмаграфічная сітуацыя. Рост экстрэмізму, кіберзлачыннасці. Заходнюю Еўропу накрывае хваля міграцыйнага крызісу. Рана ці позна яна захопіць і ўсходнюю частку.

Нам трэба супрацоўнічаць і памятаць: якія б мускулы, які б ваенны патэнцыял мы ні нарошчвалі, якія б тэхналогіі ні развівалі — мы не мацнейшыя за прыроду. Пандэмія ўжо паставіла ўсіх на месца. А што будзе далей? Што яшчэ можа выйсці з біялабараторый, якія былі раскіданыя па ўсёй еўразійскай прасторы?

Мы зноў нібы забыліся, што не ўсё залежыць ад нас. Што мы пясчынкі ў Сусвеце, а нашы геапалітычныя гульні — пыл. Трэба спыніцца, пакуль не позна.

Мы па-ранейшаму заклікаем да міру. У глабальным сэнсе.

Але калі дзяржаўнасць, незалежнасць, тэрытарыяльная цэласнасць, бяспека нашых народаў акажуцца пад рэальнай пагрозай, мы, нават не разважаючы, адкажам адэкватна. Не выпрабуйце наша славянскае цярдзенне і свой лёс.

Цяпер стала модна казаць пра цэнтры прыняцця рашэнняў. Дык вось, каардынаты гэтых цэнтраў нам да міліметра вядомыя. І пазаўчора яны дакладна і ясна вызначаны і зацверджаны мною на ваенных картах.

Трэба садзіцца за стол перагавораў і пачынаць выбудоўваць новую сістэму бяспекі ў рэгіёне. Я даўно да гэтага заклікаю. І давайце мірна ствараць на карысць нашых народаў.

Дарагія беларусы!

Мы знаходзімся ў самым цэнтры Еўропы. І ў цэнтры старажытнай гісторыі. Тысячу гадоў таму тут кіпела жыццё.

Ужо тады нашы далёкія продкі, славяне, на гэтым лапіку зямлі стваралі асновы нацыянальнай беларускай дзяржаўнасці. Стваралі ў бітвах за сваю зямлю, за волю, за свае народ і жыццё. І мы праігнараваць гэта не зможам.

Як бы ні было сёння цяжка, якім б ні былі сучасныя рызыкі і пагрозы, нам з вамі ўсё ж выпала шчасце будаваць сваю будучыню выключна ў інтэлектуальных і працоўных бітвах. І мы цэнім гэты шанец. Мы ствараем.

Я дзякую ўсім вам, беларусам, за вашу працу.

У першую чаргу вяскоўцам. Вас амаль утрая менш, чым было напярэдадні набыцця незалежнасці і распаду вялікай краіны. У тры разы менш. Але вырабляеце ў паўтара раза больш збожжа, значна прыбавілі ў вытворчасці прадуктаў харчавання.

Мы поўнасцю забяспечваем сябе неабходнай для палёў і ферм тэхнікай.

Дзякуй усім, хто працуе ў прамысловасці, галінах інавацыйных і тэхналагічных распрацовак.

У тым ліку дзякуючы вам Беларусь сярод лідараў па вытворчасці сельгастэхнікі, грузавых аўтамабіляў і кар'ерных самазвалаў.

На кожным з нашых гігантаў сёння выпускаюцца топавыя машыны, такія як беспілотны трактар і самы вялікі ў свеце грузавік, высокадакладнае абсталяванне, станкі і многае іншае.

Наша навука ў многіх абласцях знаходзіцца на вядучых, перадавых пазіцыях.

Распрацоўваем і вырабляем унікальныя прыборы, прамысловае і медыцынскае абсталяванне, электратранспарт. Павышаем сваю тэхналагічную незалежнасць.

На арбіце Зямлі працуюць нашы спадарожнікі. Сумесна з Расіяй ствараем новыя.

Вядома, гісторыя ствараецца не толькі прарыўнымі распрацоўкамі і ўдарнай працай на вытворчасці.

Я дзякую ўсім, хто выходзіць і вучыць нашых дзяцей, лечыць і ратуе жыцці. Без гэтага не можа быць прарыўных тэхналогій.

Усім, хто забяспечвае ўтульнасць і прыгажосць роднай Беларусі, развівае сферу паслуг, узбагачае нашу культуру, дапамагае старым і людзям, якія маюць патрэбу ў асаблівым клопаце.

Усім, хто ахоўвае наш мірны сон і абараняе асновы беларускай дзяржаўнасці, адстойвае інтарэсы краіны за мяжой.

Наша з вамі штодзённая праца і тыя намаганні, якімі мы ствараем дабрабыт Беларусі, і ёсць цана незалежнасці. Цана, пра якую я ўвесь час гавару. Больш пакуль не патрэбна.

Ствараючы, мы становімся мацнейшымі. Становімся мацнейшымі — гарантуем незалежнасць і мір на роднай зямлі. Вось і ўся філасофія жыцця. Вось і ўвесь сэнс Года міру і стваральнай працы.

Мы шмат зрабілі, планаў у нас яшчэ больш.

І я жадаю ўсім вам новых прафесійных дасягненняў, шчасця, моцнага здароўя.

Беражыце родную зямлю, мір, традыцыі. Беражыце сябе і сваіх дзяцей.

І не хвалюйцеся! Я ведаю, вы крыху перажываеце, хвалюецеся.

Усё будзе нармальна, часам нават добра.

(Апладысменты.)

Таму што ў вас ёсць мы, нашае пакаленне, здольнае вас абараніць! І ніякая зброя нам не страшная. Ні ядзерная. І ніякія «харугвы» і «палкі» нам не страшныя. І не толькі таму, што ў нас няма ПВК «Вагнер».

(Апладысменты.)

Не тэма сённяшняга дня. Калі-небудзь мы на гэтую тэму пагаворым. Скажу толькі адно. Калісьці я вам на вялікім форуме казаў: калі вы не ведаеце, што рабіць у той ці іншай сітуацыі, а вышы ворагі гвалтам крычаць, рабіце ўсё наадварот. Калі яны крычаць, што ядзерная зброя — гэта дрэнна, рабіце наадварот.

(Апладысменты.)

Прывяду вам прыклад. Цяпер збеглася, а ўчора тыя, што рваліся да ўлады, крычалі: «Прыйдзем да ўлады, Беларускаю АЭС знішчым, яна нам не патрэбна». Чаму так казалі? Бо ім падказвалі адтуль, і найперш ад нашых суседзяў — Польшчы, Літвы.

А што яны сёння гавораць? Літва заплававала будаўніцтва сабе новай атамнай станцыі. Замест той, якую знішчылі. Польшча ажно дзве ці тры плане пабудоваць. А чаму нашым дурням казалі: «Не трэба будаваць, трэба знішчыць»? А канкурэнты нікому не патрэбны. Той, хто сёння не жыве прарыўнымі, сучаснымі, суперсучаснымі тэхналогіямі — дзяржава загінаючая, паміраючая.

Ядзерная энергетыка — гэта суперсучасныя тэхналогіі. Калі прыродны газ падсочыў да \$2 тыс. за кубаметр, а мы з вамі спажывалі па \$120. У іх \$2 тыс., а ў нас \$120 было.

(Апладысменты.)

Дык вось, калі, прабачце мне, скажу ненарматыўнай лексікай, «дурніца» для іх скончылася рацыйская — танныя газ і нафта, — яны пачалі казаць, што ядзерная энергетыка — гэта зялёная энергетыка, яна самая бяспечная і яе трэба развіваць.

Немцы ціхенька тое, што планавалі закрыць, адтэрмінавалі закрываць. Французы (яны ўмеюць будаваць атамныя станцыі, усяго 5-6 краін у свеце) пачалі будаваць новыя станцыі. Па ўсім свеце, дарэчы. Гэтак жа, як амерыканцы, японцы, карэйцы і іншыя. Гэта я проста вяртаю вас у недалёкае мінулае, сведкамі якога вы былі. І калі б мы адступілі ад гэтага, мы б сёння закуплялі на 5-6 млрд больш кубоў газу прыроднага. Няхай ён сёння танны, але некалі ён быў дарагі і падаражэе. А гэта самая тая самая бяспечная энергетыка. Але галоўнае — яна нам патрэбна.

Дакладна так яны сёння гавораць пра ядзерную зброю, якая завезена ў Рэспубліку Беларусь. Калі вы будзеце выступаць супраць гэтага, не трэба нікога крытыкаваць. Я ўжо пра гэта казаў. Гэта была мая найжорсткая ініцыятыва. І чым больш мы жывём, тым больш пераконваемся, што яна павінна ляжаць у нас, у Беларусі, у надзейным месцы. І я ўпэўнены, што нам ніколі не давядзецца яе прымяняць, пакуль яна ў нас, і ніколі на нашу зямлю не ступіць нага ворага.

(Апладысменты.)

Тое ж самае цяпер (не з Беларусі) раздзмімулі і раздзімаюць гэтую праблему ПВК «Вагнер» — прыватнай ваенізаванай кампаніі «Вагнер». Ды супакойцеся. Калі б можна было іх запрасіць сюды (за іх кошт), гэта для нашай арміі добра. Гэта самыя падрыхтаваныя людзі. Кажуць: «Там «зэкі». Паслухайце, усе вайскоўцы, якія там былі, асуджаныя, яны ўжо загінулі, на жаль. І яшчэ адзін нюанс, які яны (апаненты на Захадзе. — «Зв.») не хочуць тлумачыць: асуджаныя вызваліліся з месцаў пазбаўлення волі ў Расіі толькі для расійскага фронту. Ніводзін чалавек за мяжу не выязджае.

Дык хто ж яны, гэтыя вагнераўцы? Я ведаю іх даўно. З таго часу, памятаеце, як мы «З3 волаты», па-мойму, у 2020 годзе затрымлівалі тут пад Мінскам. І яны з таго часу, мы іх з богам адпусцілі, удзячныя нам. І за Бацьку заўсёды ставяць свечку ў царкве. Яны нам не страшныя.

(Апладысменты.)

Гэта людзі, якія прайшлі армію, якія прайшлі войны. Гэта людзі, якія ваявалі па ўсім свеце за нармальную цывілізацыю. Захад іх ненавідзіць. І як толькі пайшоў шумок, што вось яны тут, у Беларусі, слухайце, — вал званкоў — ад тых, хто нас не прызнае. Дыктатару пачалі тэлефанаваць у Беларусь: «Гэта дрэнная рэч, гэта дрэнны сігнал!» А чаму дрэнны? Чаму для француззаў дрэнны? Таму што гэтыя вагнераўцы ў Афрыцы (ведаеце, у якіх краінах) калашмацілі гэтых француззаў, што толькі пыл ляцеў. Канешне, ім гэта не падабаецца.

На жаль, у нас іх няма. А калі іх хлопцы-інструктары, як я казаў ужо ім, прыедуць і перададуць баявы досвед нам, мы прыем гэты досвед. Некаторыя камандзіры ўжо гавораць аб тым: «Дашліце нам пару інструктараў. Няхай дапамогуць, няхай падкажуць».

І скажу вам абсалютна неппулярную рэч: армія толькі тады армія, калі яна ваюе. Чаму такія паспяховыя амерыканцы, як бы мы іх ні крытыкавалі? Таму што яны ўвесь час ваююць. І яны ведаюць, якую зброю вырабляць і закупляць. Гэта не наш шлях. Ваяваць — гэта не маё і, тым больш, не ваша. Я не збіраюся ваяваць. Але я 30 гадоў амаль рыхтуюся да гэтай вайны. Таму мы жывём у мірны час.

(Апладысменты.)

Вось такі вось несвяточны меседж. На ўсялякі выпадак. Каб вы не перажывалі і не хваліліся. А сёння мы жывём пад мірным небам. І я чарговы раз хачу павіншаваць вас са святам.

З Днём Незалежнасці! Жывіце доўга і будзьце здаровыя!

(Апладысменты.)